

Vlaams
Parlement

vergadering **C240**
zittingsjaar 2016-2017

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 11 mei 2017

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Herman Wynants aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de verdeling van de topsportmiddelen – 1724 (2016-2017)	3
VRAAG OM UITLEG van Peter Wouters aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over trajectbegeleiding voor topsporters zonder profcontract – 1870 (2016-2017)	6
VRAAG OM UITLEG van Imade Annouri aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het voorstel tot invoering van een Vlaamse sportcheque – 2034 (2016-2017)	10

VRAAG OM UITLEG van Herman Wynants aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over de verdeling van de topsportmiddelen – 1724 (2016-2017)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Wynants heeft het woord.

Herman Wynants (N-VA): Na de Olympische Spelen van Rio 2016, waarbij Vlaanderen een redelijk succesvol programma heeft afgewerkt, werd het Topsportactieplan Vlaanderen III grondig geëvalueerd. Daarna werd na grondige voorbereiding een nieuw Topsportactieplan Vlaanderen IV 2017-2020 goedgekeurd door de stuurgroep Topsport. Over de evaluatie van de Olympische Spelen 2016 en het nieuwe Topsportactieplan Vlaanderen IV vond in de commissie Sport van 27 oktober 2016 een gedachtewisseling plaats.

Tijdens deze gedachtewisseling presenteerde de minister de krachtlijnen van het topsportbeleid voor de komende 3 jaar. Daarbij ligt de focus op de centralisatie van beleid en werking, en wordt blijvend ingezet en gewerkt op de lange termijn door structureel in te zetten op federaties om aan talentontwikkeling en talentontdekking te doen. Op korte termijn ligt de focus op de sporter zelf door Olympische prestatie- en ontwikkelingsprogramma's.

Wat de infrastructuurmiddelen voor topsport betreft, werd opnieuw 10 miljoen euro uitgetrokken. Wat de wetenschappelijke ondersteuning betreft, zal de focus meer gelegd worden op het vraaggestuurde aspect.

Gelet op het nieuwe decreet op de sportfederaties en de nieuwe beleidsfocus topsport en de krachtlijnen uit het Topsportactieplan Vlaanderen IV keken de betrokken sportfederaties reikhalzend uit naar de verdeling van de middelen in het kader van de beleidsfocus topsport.

Recent werd hierover gecommuniceerd aan de sportfederaties. Voor 2017 kon er 21,8 miljoen euro worden verdeeld. Een analyse per federatie leert dat een aantal sporten moeten inleveren. Zo verliest judo 40 procent, atletiek 20,8 procent, zwemmen 14,6 procent en tennis 25 procent. Ik wil ook opmerken dat dit niet wil zeggen dat ook wordt geraakt aan de financiële middelen voor individuele sporters als Van Tichelt, Milanov of Timmers. Een aantal sporten gaan er ook op vooruit zoals zeilen met 37 procent, basketbal met bijna 29 procent, roeien met 30,5 procent en taekwondo met 33 procent.

Minister, in hoeverre hebt u de krachtlijnen uit het Topsportactieplan Vlaanderen IV vertaald in de verdeling van de middelen inzake de beleidsfocus topsport? Graag een toelichting hierbij.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Wynants, u zegt dat we een redelijk resultaat hebben gehaald, maar ik wil er toch even op wijzen dat dit het beste resultaat ooit was. Vandaar ook dat wij een topsportactieplan hebben ontwikkeld dat verder bouwt op de sterke punten en op de successen van het vorige actieplan. Daarin houden wij ook rekening met de verbeterpunten uit het derde topsportactieplan.

Ook tijdens de komende Olympiade blijft er een decretale ondersteuning van de Vlaamse sportfederaties bestaan. Die dienen voornamelijk om in te zetten op talentdetectie en talentontwikkeling via zogenaamde Olympische en paralympische talentdetectie- en ontwikkelingsprogramma's. Dat zijn programma's voor de lange en middellange termijn.

Nieuw zijn echter de Olympische en paralympische prestatieprogramma's. Voor topsporters die al een zeker niveau bereikt hebben en een realistische kans maken op medailles of top 8-plaatsen, spelen we voortaan nog korter op de bal met individuele of teamgebonden Olympische en paralympische prestatieprogramma's. Dat is de kortetermijnwerking.

De focus van het topsportbeleid is gericht op het behalen van topsportresultaten op internationale kampioenschappen: mondiale medailles en finales en continentale medailles in Olympische disciplines en mondiale medailles in paralympische disciplines.

Voortaan leggen we in de kortetermijnprogramma's binnen elke sporttak meer de focus op de topsporter en het topsportprogramma zelf. Voorts zetten we meer in op topsport als middel in functie van de promotie voor sportparticipatie en de uitstraling van Vlaanderen in de wereld.

In de Olympiade Tokyo die loopt van 2017 tot 2020 zullen we minimaal 90 procent van alle Vlaamse topsportmiddelen inzetten voor Olympische disciplines, met een strikt onderscheid tussen kortetermijnwerking met maximaal 55 procent van de middelen en middellange- en langetermijnwerking met minimaal 35 procent van de middelen. Maximaal 4 procent van de beschikbare middelen wordt bestemd voor paralympische disciplines, maximaal 2 procent voor niet-olympische disciplines en maximaal 4 procent voor sporttakoverschrijdende initiatieven, waaronder de werking van de afdeling Topsport en de deelname van Vlaamse topsporters aan multidisciplinaire stages, Olympische Spelen, Paralympische Spelen, Europese Jeugd Olympische Dagen (EYOF) en Wereldspelen. We leggen daarmee heel duidelijk de focus op de topsport in Olympische en paralympische sporten.

We hebben een oproep gelanceerd waarbij 29 Vlaamse unisportfederaties een subsidiëringaanvraag indienden voor de beleidsfocus topsport. De evaluatie en het overleg voor de opmaak van de adviezen van de topsportdossiers 2017-2020 gebeurde op twee niveaus.

– Joris Poschet treedt als voorzitter op.

Hoe zijn wij te werk gegaan? Al die programma's zijn ingediend: de middellangetermijn-, langetermijn- en kortetermijnprogramma's. Eerst was er een preadvies van Sport Vlaanderen. In Sport Vlaanderen heb je een expert-beheerder, die de federatie al een hele tijd volgt. Hij maakt een prioriteitsscore per topsportprogramma en een voorstel van financiële ondersteuning. Dit wordt binnen Sport Vlaanderen bekeken door een cel van zes mensen. Zij bekijken of dat realistisch, degelijk en objectief genoeg is, en of zij iets moeten aanpassen. Daarna wordt die beoordeling bekeken door de Taskforce Topsport. Dat zijn nog eens vijf mensen, onder meer Eddy De Smedt van het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité (BOIC), algemeen directeur en verantwoordelijke voor de topsport Paul Rowe, en mensen van de sportfederatie. De evaluatiecriteria voor de Olympische prestatie- en ontwikkelingsprogramma's, zoals beschreven in het Topsportactieplan, waren voor die mensen de leidraad om te weten of het voorstel van Sport Vlaanderen een goed of aan te passen voorstel is.

Het oorspronkelijke preadvies werd door de Taskforce Topsport bijna integraal gevolgd. Enkele aanpassingen in de evaluatie en toekenning van middelen werden voorgesteld door de taskforce en goedgekeurd door het team van Sport Vlaanderen.

Uiteindelijk hebben elf mensen na grondige discussie – en dat vraagt heel veel tijd – op basis van de criteria die wij in het topsportactieplan hebben voorgesteld een consensus bereikt over alle programma's en zo ook over alle subsidies. Als minister heb ik dan niet veel keuze, denk ik. Als er elf mensen na grondige

discussie een consensus hebben bereikt, kun je twee dingen doen: alles ter discussie stellen – maar dan discussieer je over de manier van werken, en we hebben dat samen opgezet – ofwel plaats je je als minister niet boven die elf mensen om te zeggen dat je het nu beter weet. Dus, ik volg dat advies.

De totale kost van aanvragen van de sportfederaties lag dubbel zo hoog als de beschikbare kredieten. Dat is ook nog belangrijk om weten. We verdelen dat niet proportioneel. We zijn er ons van bewust dat de vijver van de topsporters vandaag meer potentieel heeft dan in het verleden, maar we maken harde keuzes. Diegenen die hoog scoren, krijgen proportioneel gezien meer dan diegenen die laag scoren. We willen de programma's die hoog gescoord hebben, zoveel mogelijk honoreren. Diegenen die laag scoren, zullen we weinig honoreren. Dat is het advies dat ik met betrekking tot de toekenning heb gekregen en dat ik 100 procent heb gevolgd. Hoe hoger het prioriteitsniveau van een programma, bepaald op basis van de toetsingscriteria, des te meer werden de noden uit de aanvankelijke vraag aan de federatie ingewilligd. Naarmate de prioriteit van een programma lager werd beoordeeld, hebben we meer gesnoeid in de vraag tot toekenning van middelen. Dat is de filosofie: we zetten in, we focussen en we proberen onze middelen zo efficiënt mogelijk te beheren in functie van de resultaten.

De huidige verdeling van de middelen en de daarmee gepaard gaande verschillen voor sommige federaties zijn dus een gevolg van de nauwgezette toepassing van de criteria uit het Topsportactieplan IV en de strategische wijzigingen in de toepassing van de focus: meer dan in het verleden gericht op de sporter.

Ik hoor en lees de commentaren van specialisten en journalisten. Men heeft mij gezegd dat er nog nooit zo nauwgezet, zo grondig en zo grondig voorbereid werd geëvalueerd. Kan het nog beter? Het zal wel. We zullen dat nog eens kunnen verbeteren. Mensen die verliezen, vinden dat niet leuk. Anderen winnen, en die vinden dat heel leuk. Maar dat zijn de keuzes die werden gemaakt. Ik denk dat het nog nooit zo objectief is gebeurd. Ik voel mij daar comfortabel bij. Ik wil het compleet ondersteunen. Zodra wij daar ergens een vijs aan wijzigen, moeten we alles opnieuw doen.

De voorzitter: Mijnheer Wynants, wilt u daar nog een vijs aan wijzigen?

Herman Wynants (N-VA): Minister, ik dank u voor het antwoord. Ik kan de mensen die mij deze vraag hebben gesteld op basis van het verslag een duidelijk antwoord geven. Als ik nog vragen heb, kan ik nog een schriftelijke vraag stellen. Dank u.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp-a): Ik heb de vraag van de heer Wynants doorgenomen. Ik zie dat sommige sporten inleveren, andere krijgen bij. Puur uit interesse: hoe zit het met groeisporten, zoals hockey? Of BMX, waarover ik gisteren nog in een artikel las dat het dé sport in de markt is?

Minister Philippe Muyters: Ik heb een eenvoudig antwoord. Het potentieel van de sport is meegenomen. Er zijn de ontwikkelings- en prestatieprogramma's die in mijn antwoord al aan bod zijn gekomen. Op de korte termijn wordt zeer sterk op de sporter gefocust. De middellange- en langetermijn worden ook meegenomen. In vergelijking met het vorige Topsportactieplan, toen we op basis van vier criteria tien sporten als focus aanduidden, is nu met veel meer criteria gewerkt. Het gaat nu niet meer om 'de sport', maar om de 'sportploeg'; niet om het hockey, maar om de mannelijke of de vrouwelijke hockeyploeg bijvoorbeeld. Zwemmen verliest, maar als Pieter Timmers voortdoet, dan zal hij niet verliezen. Zijn prestatieprogramma zal worden gehonoreerd. Soms is het hard, en mocht mijn budget dubbel zo groot zijn, dan zouden de kaarten anders liggen. Maar met

hetzelfde budget proberen we meer te realiseren. Er is goed over nagedacht. Er is dan ook weinig kritiek op gekomen, want het gaat om een sterk onderbouwde beslissing.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Peter Wouters aan Philippe Muyters, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over trajectbegeleiding voor topsporters zonder profcontract – 1870 (2016-2017)

Voorzitter: de heer Joris Poschet

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Voorzitter, minister, collega's, in het vierde Topsportactieplan Vlaanderen, dat de lijnen uitzet voor 2017-2020, is aangekondigd dat Sport Vlaanderen in samenwerking met VDAB vanaf 2017 in trajectbegeleiding voor jonge topsporters zonder profcontract zou voorzien. De begeleiding is gericht op door de Vlaamse overheid geregistreerde elitesporters of beloftevolle jongeren vanaf 18 jaar die niet in de mogelijkheid zijn om topsport te combineren met hogere studies en nog niet in aanmerking komen voor een profcontract. Dankzij de trajectbegeleiding zouden jonge talenten niet meer moeten afhaken omdat ze het financieel niet langer aankunnen.

Topsporters zonder profcontract kunnen via het begeleidingstraject twee jaar langer de kans krijgen om zich toe te leggen op hun sport, om op die manier eventueel toch te kunnen doorgroeien naar de internationale sportelite. Voorwaarde is wel dat ze een goede kans maken om het internationaal te maken. Ook topsporters die door een blessure hun contract verliezen, zouden kunnen instappen in het systeem.

De sportfederaties kunnen toptalenten voordragen door een aanvraag aan Sport Vlaanderen te bezorgen. Indien de Taskforce Topsport positief advies geeft, wordt het dossier ter goedkeuring voorgelegd aan VDAB en kan de topsporter in een twee jaar durend begeleidingstraject stappen. 10 procent van het parcours wordt afgelegd met een coach van VDAB. Er wordt een persoonlijk opleidingsplan samengesteld. Op die manier worden de sporters eveneens voorbereid op een job later, mocht het toch niet lukken om een profcontract te verkrijgen of voor wanneer hun topsportcarrière is afgelopen. Tijdens de duur van het traject krijgen de topsporters dezelfde financiële uitkering als alle andere uitkeringsgerechtigde burgers. Ze worden in deze periode wel vrijgesteld van de verplichting om beschikbaar te blijven voor de arbeidsmarkt en ze mogen deelnemen aan internationale stages en competities. Voorlopig zijn er drie jonge talenten die van start zijn gegaan in het nieuwe statuut.

Minister, kunt u meer toelichting geven bij de manier waarop dit nieuwe initiatief ertoe zal bijdragen om meer rendement te halen uit het beschikbare topsport-potentieel in Vlaanderen? Op basis van welke criteria adviseert de Taskforce Topsport? Op welke manier worden de vraag naar en het aanbod van het begeleidingstraject op elkaar afgestemd? Is er berekend hoeveel topsporters maximaal kunnen worden begeleid? Weet u hoeveel jonge topsporters potentieel in aanmerking zouden kunnen komen voor het begeleidingstraject? Ik kijk uit naar uw antwoorden.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, collega's, mijnheer Wouters, u schetste uitstekend het probleem. We stelden vast dat de huidige aanpak gebreken vertoont, waardoor een aantal mensen die de kwaliteiten hebben om topsporter te zijn, zullen

afhaken. Enerzijds is er een zeer goed programma om de combinatie van studeren met het beoefenen van een topsport mogelijk te maken. Anderzijds zijn er sporters die een arbeidscontract van Sport Vlaanderen, het departement Defensie of een professioneel team kunnen krijgen. Maar voor mensen die de capaciteiten niet hebben om te studeren of de combinatie studeren-topsport niet aankunnen, en bovendien nog te jong zijn om een contract te kunnen krijgen of dat wegens kwetsuren niet kunnen, is er geen oplossing. Die mensen, die de kwaliteiten hebben om op relatief korte termijn – twee jaar – topsporter te worden, moeten we opvangen.

Ik ben gelukkig ook minister van Werk. Ik ben te rade gegaan bij VDAB. Nu beschouwen we een topsporter die zijn sport als een beroep uitoefent, ook echt als een beroep. Wat betekent dat? Een jongere die geen diploma heeft kan van VDAB een opleiding krijgen, zodat hij binnen twee jaar een job kan gaan uitoefenen. Waarom zou die job geen topsport mogen zijn?

Het principe dat al bestaat, dat iemand met een goede begeleiding, goed uitgetekend, ook door derden – mensen die de commissie Werk volgen, weten dat – ... Iemand die twee jaar opleiding volgt om daarna een job te doen, kan worden vrijgesteld van prestaties, van continu klaar te moeten staan voor VDAB om een opleiding te volgen. Waarom kan dat niet bij sport? Dat voer ik nu in.

Enerzijds zien we dat er gebrek is, dat er een groep jongeren afvalt; anderzijds moeten we een systeem hebben dat al bestaat bij VDAB, maar alleen niet werd toegepast voor sport omdat sport niet als job werd gezien. Dat is dus de context. Wat is het essentiële? De sporter in wie de potentialiteit wordt gezien, kan dat daarna als een beroep doen. Het resultaat na twee jaar zou moeten zijn: hij is een betaald topsporter, via een contract van Sport Vlaanderen, via Defensie of via een profploeg. Dat is de filosofie.

Natuurlijk kan niet iedereen met potentialiteit dit realiseren. Dat weten we allemaal. Dat telt voor andere werkzoekenden, maar zeker ook hier. Niet iedereen die de opleiding verpleging volgt, haalt na twee jaar het diploma. Ik vond het daarom essentieel om tijdens 10 procent van de tijd van die mensen een opleiding te geven over wat ze ook nog kunnen doen. Als ze over twee jaar zouden mislukken, moeten ze niet opnieuw beginnen. Dan hebben ze al iets meegenomen. Vandaar de VDAB-coach die die mensen begeleidt, zodat ze een beter inzicht hebben in wat ze kunnen en kennen, en zodat ze ook al eventueel een alternatieve opleiding kunnen volgen in een bepaalde richting, om na die topsportcarrière beroepsmatig aan de slag te kunnen. Dat is heel de filosofie.

Wij willen een profparcours uittekenen. Hoe zal dat praktisch verlopen? Voor een individu dat volgens zijn federatie de capaciteit heeft om beroepssporter te worden, kan de federatie de aanvraag indienen, maar ook het programma opstellen over het begeleiden van mijnheer X of mevrouw Y om binnen twee jaar topsporter te worden. De federatie moet niet alleen zeggen 'we denken dat dat een goeie is', die moet ook zeggen hoe ze hem of haar naar het topsportstatuut gaan brengen. Dat is de filosofie.

Als dat programma wordt goedgekeurd door de taskforce, dus als de taskforce de ontwikkelingslijn die de federatie aanbiedt om er binnen twee jaar je beroep van te maken, als goed beschouwt, is dat dan voldoende om elitesporter te zijn? Wel, als de ontwikkelingslijn goed zit, dan zal de taskforce die aanvaarden. We willen niet dat, als een federatie iemand goed vindt, we dan maar zeggen: go for it. Neen, dat niet. Wel een fatsoenlijk programma en de taskforce die dat fatsoenlijk programma beoordeelt. Na een jaar kan worden geoordeeld of het wel of niet in orde is, niet alleen het deel sport, maar ook het deel VDAB. Dat is echt nieuw, dat bestaat nog nergens in Europa, die combinatie met VDAB.

Laat ons eerlijk zijn, niet iedereen die het in zich heeft om topsporter te zijn, wordt het. VDAB kan voor die 10 procent, als ze het niet fatsoenlijk doen, na een

jaar zeggen: sorry, maar dit loopt niet verder. Dat is een essentieel geheel op basis van het voorgestelde ontwikkelingspotentieel van wat voor die atleet realistisch is. Anders zal de taskforce oordelen over het wat en het hoe.

Voor de financiering van het tewerkstellingsproject topsport is er een bedrag van 1,88 miljoen euro uitgetrokken. Dat maakt het mogelijk om sowieso 35 voltijdse equivalenten te begeleiden. Is dat genoeg? Ik denk het wel. Als je het hele verhaal goed begrijpt, dan zijn er maar 35 mensen die beroepsmatig topsporter kunnen worden. Bij Sport Vlaanderen word je maar beroeps als je de potentieel hebt, om dan naar top acht of top drie te groeien.

Alle Vlaamse topsporters van sporttakken die zijn opgenomen in de Vlaamse sporttakkenlijst, met in het bijzonder de topsporters die nominatief zijn opgenomen in een ontwikkelings- of prestatieprogramma, komen in aanmerking voor het begeleidingstraject. Een behoefteonderzoek door de afdeling Topsport van Sport Vlaanderen wees uit dat jaarlijks een dertigtal topsporters effectief zouden worden opgenomen in zo'n begeleidingstraject. Informeel, via periodiek overleg met de topsportfederaties, en formeel, via overleg met VDAB en via jaarlijkse bilaterale gesprekken, zullen vraag en aanbod verder worden gemonitord.

Dit is uniek. Het is de eerste keer dat we zoiets doen. Een van de eerste jongeren die daarvoor in aanmerking kwam en die ik zelf heb ontmoet, zei dat hij niet meer bezig was met zijn topsport. Hij was maar aan het uitzoeken hoe hij kon blijven leven en toch zijn topsport doen.

– *Bart Caron treedt als voorzitter op.*

Topsport vraagt dus enorm veel tijd, waardoor de combinatie met een job niet mogelijk is, en evenmin met een studie. Daar had hij de capaciteit niet voor. Resultaat: hij wil stoppen met zijn topsport. Als we die mensen kunnen meenemen via deze weg – ik vind dat we sport kunnen bekijken als een beroep, net zoals werkzoekenden via andere opleidingen – dan hebben we een oplossing.

Peter Wouters (N-VA): Minister, dank u voor uw uitgebreid antwoord. Ik ben oprecht blij dat uw samenwerking met de minister van Werk optimaal is. (*Gelach*)

Dat is fantastisch om hier te horen.

Ik ben zeer blij dat hier werk van is gemaakt, want ik denk dat het inderdaad een groot gemis was. 18 jaar is zeer jong om het in bepaalde sporten al tot prof te brengen. Het lichaam is nog aan het ontwikkelen, de krachten worden nog gevormd en zo. Voor veel sporten moet nog dat bijkomend treetje worden gezet. Hier is een goede oplossing voor uitgedokterd. Dit talent krijgt een kleine twee jaar extra tijd om zich in alle rust en sereniteit, en zonder al te veel financiële zorgen, te ontwikkelen. Dat is goed.

Ik vind het zeer sterk – en u benadrukt dat zelf te weinig – dat de sportfederaties zelf de talenten voordragen. Ik denk dat dat een deel van de resultaatsverbintenis gaat worden. Een sportfederatie zal zich niet willen verbranden door haar jokers te vroeg in te zetten, men zal daar heel nauwgezet mee omgaan. Dat is een heel sterk punt in heel dit verhaal.

We merken het bij veel topsporters die het ver gebracht hebben: na de carrière komt er een grote leegte. Met dit traject zorgen we ervoor dat er een leven is na de topsport. Het kan niet genoeg worden benadrukt dat dit zeer belangrijk is.

Nog een vraag. Het kan worden ingekort, dat heb ik begrepen. Maar stel dat een potentiële topsporter een langdurige blessure krijgt, werkt dat dan opschortend in zijn contract? Kan hij dan een verlenging krijgen? Het zou wel een spijtige

zaak zijn als dat niet kan. Neem een renner die zwaar ten val komt bij de beloften – of een triatleet, ik zal een minder lucratieve sport nemen – en er volgt een lange revalidatie. Kan deze sporter een verlenging van zijn contract krijgen? Het is een vraag, of misschien een werkpuntje.

Bert Moyaers (sp·a): Minister, ik had zelf al heel wat vragen opgeschreven, maar u hebt die eigenlijk al spontaan beantwoord, dank u wel.

Voor de zekerheid, ik vroeg me af hoe dit traject van het reguliere traject van VDAB zou verschillen inzake het aanbod. Ik heb begrepen dat het vooral in die 10 procent zit van opleiding, dat is op zich heel goed.

Aansluitend bij de vragen van de heer Wouters, hoe zit het met mensen die een blessure krijgen? Hoe zit het met mensen die op iets latere leeftijd toch nog zin hebben om ervoor te gaan? Ze staan in een job of hebben hun kinderwens vervuld, en daarna willen ze er toch nog voor gaan. Ze vragen dus eigenlijk een tweede kans. Gaat dat in dit geval?

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Minister, ik heb een vraag die aansluit bij de vorige vraag, namelijk over de werking en rol van de Taskforce Topsport. In het uitvoeringsbesluit voor de focus topsport van het Federatiedecreet staat er nergens iets vermeld over de taskforce. U spreekt er nu terecht over, maar waar vinden we de decretale basis voor de rol en de werking van die Taskforce Topsport?

De voorzitter: De heer Wynants heeft het woord.

Herman Wynants (N-VA): Minister, iemand die een semiprofcontract heeft vanaf zijn 16 jaar en die krijgt geen verlenging op zijn 18 jaar, mag die dan ook in dit systeem stappen?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Die 18 jaar was maar een voorbeeld. We hebben hier geen leeftijd op gezet. De voorwaarde dat de federatie de sporter binnen twee jaar ziet evolueren naar een profsporter is de essentie van de zaak. Dus ook iemand die een profcontract had en door blessure geen nieuw profcontract krijgt, zou hier moeten kunnen op terugvallen, als de federatie en de Taskforce Topsport denken dat hij er binnen twee jaar terug staat met een goed programma, wat niet altijd evident is.

Als iemand tijdens zijn twee jaar ook nog eens gekwetst wordt, zou dat opnieuw een inschatting zijn. Ik veronderstel dat het dan stopt en dat die dat wel opnieuw kan indienen, maar dat zijn uitzonderlijke omstandigheden. De filosofie is dat de federatie de indiening doet, en dat de taskforce het voorstel volgt en het traject. Dat is de essentie.

Mijnheer Wouters, mijnheer Moyaers, op iets latere leeftijd herbeginnen kan. Mijnheer Wynants, de leeftijd heeft dus geen belang. *(Opmerkingen van Herman Wynants)*

Inderdaad, dat is mijn voorbeeld. Dus het kan. Maar op 16 jaar niet, omdat ze dan nog op school zitten. Het programma Topsport en studeren is gedekt. Het is daarnaast.

Wat de decretale basis voor de Taskforce Topsport betreft: die taskforce beslist niks, ik beslis. Dat is mijn adviesorgaan. Daarom is er geen decretale basis, en is die ook niet nodig. Ik vind dat echter wel belangrijk. Ik heb de taskforce zo samengesteld dat Sport Vlaanderen erin zit, samen met de overkoepelende

Vlaamse Sportfederatie, samen met een vertegenwoordiger van het BOIC. Het zijn individuen die erin zitten. Mijn chef Sport zit erin. Dat zijn mensen waarvan ik verwacht dat ze daar een goed inzicht in hebben. Uiteindelijk berust de beslissing in dit geval echter vooral bij VDAB, maar met ondersteuning van dat geheel. VDAB heeft daar wel de decretale basis voor. Het zijn uiteindelijk zij die beslissen of iemand, omdat hij een opleiding volgt, wordt vrijgesteld van de sollicitatieplicht of de plicht om andere opleidingen te volgen of in te gaan op vacatures en dergelijke meer. Dat is wat VDAB decretaal zelf mag doen.

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Nogmaals dank. Ik denk dat Vlaanderen hiermee in deze materie internationaal een inhaalbeweging gaat doen. Vanaf het begin van deze legislatuur was het kamerbreed onze bezorgdheid, denk ik, om meer mensen aan het sporten te krijgen, en ook meer toppers te creëren. Ik denk dat we hiermee een heel belangrijke stap zetten.

Bart Caron (Groen): Helemaal buiten deze discussie: het zou fantastisch zijn, mocht er ook zoiets met kunstenaars kunnen gebeuren, denk ik dan plotseling.

Minister Philippe Muylers: Stel eens een vraag aan minister Gatz.

Bart Caron (Groen): Ik ga eens een vraag stellen aan minister Gatz daarover. Ik hoop dat die het even goed doet met de minister van Werk. *(Gelach)*

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Imade Annouri aan Philippe Muylers, Vlaams minister van Werk, Economie, Innovatie en Sport, over het voorstel tot invoering van een Vlaamse sportcheque – 2034 (2016-2017)

Voorzitter: de heer Bart Caron

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Voorzitter, minister, Vlaamse sporters geven jaarlijks gemiddeld 1525 euro per gezin of 548 euro per sportbeoefenaar uit aan hun sport. Dat blijkt uit een doctoraatsonderzoek van de KU Leuven, gebaseerd op de uitgaven van 13.000 sporters. Dat geld wordt gespendeerd aan sportmateriaal, het lidgeld van een club, toegangsgeld, verplaatsingen enzovoort.

Opmerkelijk is dat mensen met een hogere opleiding en een hoger inkomen vaker aan sport doen en er ook meer geld aan uitgeven. Nog opmerkelijker is dat ook de subsidies vanuit Vlaanderen om sportbeoefening te stimuleren, voornamelijk bij die hogere inkomens terechtkomen. De diverse overheden in Vlaanderen geven jaarlijks 33 tot 41 euro subsidie per lid van een sportclub. De investeringen in sportkampen, zwembaden en sporthallen zijn daar uiteraard niet bijgeteld. De voornaamste beweegreden om sporters te subsidiëren, is natuurlijk om meer mensen aan het bewegen te krijgen, want een gebrek aan lichaamsbeweging verhoogt het risico op ziektes en vroegtijdig overlijden.

Nu blijkt uit het onderzoek dat de subsidies die vandaag naar Vlaamse sporters gaan, niet terechtkomen bij de groepen die die het meest nodig hebben. Ik citeer even de onderzoeker, Erik Thibaut: "Ze bereiken vandaag vooral de hogere inkomens via sportkampen, sportclubs of andere sportmogelijkheden. Maar fitnessabonnementen en breedtesportevenementen zoals loopwedstrijden zijn net niet in clubverband. Terwijl deze ook veel lagere inkomens bereiken." De onderzoeker lanceert daarom het voorstel van de invoering van een sportcheque,

vergelijkbaar met de cultuurcheque. De redenering erachter is eenvoudig: lagere inkomens die budget verkrijgen, spenderen dat vaker aan sport dan de hogere inkomens, die er sowieso gemakkelijker geld aan uitgeven.

Sommige gemeenten hebben vandaag al zo'n sportcheque, maar er zijn strenge voorwaarden aan gekoppeld, bijvoorbeeld dat je die moet gebruiken in een gesubsidieerde sportclub, of dat enkel minderjarigen de cheque kunnen aanvragen. Het voorstel van Erik Thibaut gaat ruimer. Hij stelt een algemene sportcheque voor, waarmee iemand sportmateriaal of -kledij kan kopen, maar evengoed bijvoorbeeld een fitnessabonnement. Hij wijst erop dat mensen met een lager inkomen immers vaker in commerciële clubs sporten, zoals de fitnessclub. Die zijn immers flexibeler en vaak betaalbaarder dan sommige jaarabonnementen in een niet-commerciële club.

Minister, hoe staat u tegenover het idee van de invoering van een algemene sportcheque in Vlaanderen? Ziet u dat haalbaar? Waarom wel? Waarom niet?

Wat is uw reactie op dit onderzoek, waaruit blijkt dat de subsidies om meer Vlamingen aan het sporten te krijgen, voornamelijk terechtkomen bij de hogere inkomens? Welke maatregelen kunt u nemen om dat mattheuseffect te vermijden? We willen immers net dat alle mensen in alle segmenten van onze samenleving meer gaan sporten, niet het minst mensen met lagere inkomens, die natuurlijk gevoeliger zijn voor gezondheidsrisico's. Welke initiatieven neemt u vandaag vanuit Vlaanderen om ook die lagere inkomens aan het sporten te krijgen? Een aantal ziekenfondsen betalen vandaag al een deel van de kosten van een fitnessabonnement of een 'start to run' terug. De onderzoeker stelt dat het ook een idee kan zijn dat de Vlaamse overheid via die weg haar steentje zou bijdragen. Wat vindt u van dat idee?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Annouri, ik dank u voor deze vraag. Ik zal u misschien al wat ontgoochelen: ik ben geen fan van het invoeren van een algemene sportcheque voor alle Vlamingen, want ik vind dat dat net een mattheuseffect creëert, maar dan andersom. Mensen met een hoger inkomen zouden dan ook een sportcheque krijgen, terwijl ik denk dat ze die niet nodig hebben. We zouden natuurlijk alleen een sportcheque kunnen geven aan de mensen met een lager inkomen, maar dat lijkt me ook geen goed idee. Dat zou betekenen dat we, naast een systeem van herverdeling via belastingen, de sociale zekerheid en de pensioenregeling, ook nog eens een herverdeling zouden doen waarbij we het inkomen van een bepaalde groep gaan verhogen. Dat is al niet gemakkelijk: waar leg je de grens? Daarbovenop zouden we dan ook nog paternalistisch gaan bepalen waaraan die groep dat inkomen dan moet besteden.

Ik ben er voorstander van om mensen positief te stimuleren om binnen hun mogelijkheden autonoom de keuze te maken om te sporten. Laat ons dus stimuleren en ervoor zorgen dat iedereen aan bod kan komen, maar niet met een algemene regel als de sportcheque.

We zien dat die problematiek veel ruimer is dan alleen een geldelijk aspect. Uit een doctoraatsstudie van mevrouw Vandermeerschen van dezelfde onderzoeksgroep aan dezelfde universiteit, Sport en Beweging in Leuven, blijkt dat mensen, vooral mensen in armoede, ook moeilijkheden ondervinden inzake mobiliteit of bereikbaarheid. Men is niet altijd vertrouwd met het aanbod en de bijhorende gebruiken. Men ervaart vaak schaamte. Men heeft schrik om de stap te zetten: hoor ik daar wel thuis? Kan ik daar wel mee?

Het is vooral een combinatie van culturele, psychologische, sociale en ook financiële drempels die mensen met een lager inkomen ervan weerhouden om te

participeren. De cheque zou daar dus ook geen oplossing voor bieden. Ik vind het dus geen goed idee om een cheque te geven aan iedereen, van hoog tot laag inkomen, als je weet dat het inkomen maar één element is.

Daarnaast zijn er nog praktische bezwaren. Waar trekken we de grens? Stimuleren we hier of daar misschien geen werkloosheidsval? Je moet dat in zijn geheel bekijken. Als je hier steun krijgt en daar steun krijgt, zus steun krijgt en zo steun krijgt, en je pakt morgen een job aan en je verliest al je steun, zijn we dan niet achteruit aan het gaan? Het alleen op sport gaan doen, vind ik geen goed idee.

Wat is ook administratief nodig om zo'n systeem uit te rollen? Hoe kunnen we dat echt gaan controleren? Kortom, ik vind zo'n algemene sportcheque zeker geen goed idee.

Uit verschillende studies weten we inderdaad dat mensen met een hoger inkomen, een hogere opleiding, een hogere socio-economische status en dergelijke, veel meer participeren aan sport dan mensen met een laag inkomen of een lagere opleiding. Ik denk ook dat we een onderscheid moeten maken tussen een laag inkomen en armoede. Waar we wel absoluut iets voor moeten doen, is mensen in armoede overtuigen en stimuleren. We moeten iedereen positief overtuigen en stimuleren. Binnen het beschikbare budget kunnen we zien wat we kunnen doen in het sensibiliserende. Maar waar het echt nodig is, moeten we ook financieel optreden. Dat zou ik dan voorbehouden voor mensen in armoede.

Voor mensen in armoede nemen we bijkomende maatregelen. Om ervoor te zorgen dat het mattheuseffect afgezwakt wordt, zijn er op Vlaams niveau verschillende maatregelen om ervoor te zorgen dat de subsidies ook ingezet worden voor mensen in armoede. Ik zal er een paar meegeven. Ik zal niet in detail treden. We hebben dat hier en daar al besproken.

De subsidies van het Participatiedecreet, zoals onder andere het Fonds Vrijtijds-participatie, worden integraal ingezet in functie van kansengroepen, waaronder ook mensen in armoede. Via het lokale netwerk wordt actief ingezet op het wegwerken van de drempels tot participatie. We hebben ook het decreet op de georganiseerde sportsector, waar sportfederaties extra subsidies kunnen krijgen als ze sportkampen organiseren die goedkoper zijn voor kinderen in armoede, of om een laagdrempelig sportaanbod voor doelgroepen te ontwikkelen – u kent het aanbod van a tot z – of om de kwaliteit van het jeugdbeleid van de sportclubs te verhogen. U weet ook dat wij heel wat extra aandacht besteden in gelijkheid voor iedereen aan armoede en G-sport.

Ons eigen Sport Vlaanderen biedt kortingen van 50 procent voor de eigen sportkampen voor mensen in armoede. Een reductie van de inschrijvingsprijs alleen is, zoals ik al zei, zeker niet genoeg. Echt gaan samenwerken – en Sport Vlaanderen doet dat ook – met sociale partners uit de doelgroep om die doelgroep te gaan betrekken, is daarin essentieel, omdat het financiële maar één element is van het geheel.

Binnen het doelgroepenbeleid ligt de focus op mensen in armoede en niet alleen op alle lage inkomens. Als antwoord op uw derde vraag verwijs ik naar mijn antwoord op uw vraag om uitleg nummer 1926 en vraag om uitleg nummer 1938 van collega Wouters, die we hier in de commissie besproken hebben op 26 mei vorig jaar. In dat antwoord heb ik u uitgebreid toegelicht welke initiatieven er op Vlaams niveau zijn genomen voor mensen in armoede.

Daarbovenop wil ik u zeggen dat we ook nog een aantal nieuwe initiatieven hebben genomen het afgelopen jaar in functie van die problematiek. We hebben

een bijkomende subsidie gegeven aan het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid (ISB) om drie zaken te realiseren.

Ten eerste: enkele steden en gemeenten worden begeleid om via buurtsport – en dat is volgens mij een van de beste zaken om mensen met een laag inkomen of mensen in armoede te betrekken – meer kinderen of jongeren uit kansengroepen te bereiken of om via buurtsport in te zetten op competentieontwikkeling bij jongeren in kansengroepen. U kent mijn project bij VDAB, waar ik probeer om sport in te schakelen voor competentieontwikkeling. Het is dus niet alleen om in ander netwerk terecht te komen dankzij sport, maar ook om aandacht te hebben voor competenties die je in de toekomst kunt gebruiken om een job te krijgen.

Ten tweede: een vormingstweedaagse 'Sport en Armoede', die ontwikkeld werd door het Netwerk tegen Armoede – ik vind dat altijd belangrijk dat de mensen die die mensen en de problematiek goed kennen, betrokken worden – in samenwerking met ISB, de Vlaamse Sportfederatie (VSF), Demos en verenigingen waar armen het woord nemen, om een online cursus te maken, zodat meer mensen bereikt kunnen worden.

We hebben het ISB tevens gevraagd enkele steden en gemeenten te begeleiden tijdens het realisatietraject voor laagdrempelige sportruimten, beweegvriendelijke publieke ruimten en open sportinfrastructuur. Die drie bijkomende initiatieven zijn er specifiek op gericht het accent meer te leggen op mensen in armoede en mensen met een lager inkomen.

Daarnaast hebben we de stad Oostende een bijkomende subsidie toegekend voor een proefproject met sociale sportcoaches. Zij worden ingezet voor de toeleiding naar en retentie in sportclubs van mensen in armoede. Op die manier spelen we echt in op wat ik uit de andere studie heb geleerd. Het gaat niet enkel om de centen. Vaak zijn er ook drempels van sociaal-culturele of andere aard.

Vorig jaar heb ik enkele valorisatietrajecten gestart, waarvan er twee specifiek voor de doelgroepen zijn bedoeld. Binnen die trajecten heeft de VUB een toolkit voor sportaanbieders ontwikkeld. Die toolkit staat in functie van de competentieontwikkeling van kwetsbare jongeren door middel van vrijwilligerswerk in de sportsector. Iemand kan sporten, maar hij kan ook vrijwilligerswerk uitvoeren in een sportclub. De KU Leuven heeft een methode ontwikkeld voor sportfederaties en -clubs om een light sportaanbod te ontwikkelen dat de drempel moet verlagen. Die trajecten zijn zo goed als klaar. We zullen de resultaten aan de sportsector voorstellen op een kennisdag over breed sporten op 6 juni 2017 in Technopolis.

Zoals ik eerder al heb verklaard, krijgt Demos op basis van het Participatiedecreet ondersteuning. Vanaf dit jaar voorzie ik in een bijkomende subsidie van 50.000 euro vanuit de sportbegroting. Dit maakt het mogelijk bijkomend in te zetten op sport.

Mijnheer Annouri, mijn antwoord op uw laatste vraag is kort. Ik vind het positief dat de ziekenfondsen de sportparticipatie bevorderen door bepaalde kosten terug te betalen. Langs de ene kant zorgt dit voor investeerders. Langs de andere kant hebben ze er zelf voordeel bij. Ik zie echter geen reden waarom de Vlaamse overheid hier nog iets bovenop zou plaatsen.

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Volgens mij zijn we het op dit punt oneens.

Ik wil echter een paar zaken verduidelijken. U hebt terecht verklaard dat er geen begripsverwarring mag ontstaan: mensen in armoede en mensen met een lager

inkomen zijn twee verschillende groepen. Zoals u zelf hebt gesteld, heeft mijn vraag om uitleg niet zozeer betrekking op mensen in armoede, maar op mensen met een lager inkomen. Over de elementen die u hebt opgesomd, hebben we al een paar keer gedebatteerd. Het is een onderscheid dat we moeten maken. Daarover ben ik het eens. We hebben al een paar keer gedebatteerd over de maatregelen die worden genomen en we zullen dat nog doen. In eerste instantie gaat het echter om de mensen die in een lagere inkomenschaal zitten.

Op dit vlak is het onderzoek heel duidelijk: er is een probleem. De mensen met een hoger inkomen halen veel profijt uit de bestaande subsidiëring, maar voor de mensen met een lager inkomen geldt dit veel minder. Het voorstel in verband met de sportcheque zou volgens mij geen ander mattheuseffect sorteren, zoals u hebt gesteld, maar zou gewoon voor een meer gelijkwaardige verdeling zorgen. De mensen zouden dat bedrag zelf kunnen gebruiken op de plek waar ze zelf naartoe willen gaan, zoals fitnesscentra, Start to Run en andere vormen van sportbeleving die niet in aanmerking komen voor allerlei vormen van subsidies aan sportclubs en dergelijke. Dat is het grote pleidooi dat wordt gehouden. Er wordt voor gepleit die verandering door te voeren.

Als we het hebben over mensen in armoede en over sociale stigma's, moeten we hiermee tijdens de debatten zeker rekening houden. Dit is echter zeer specifiek. Het gaat namelijk om een ongelijke verdeling tussen de hogere inkomens, die een groter deel van de taart inpikken, en de anderen. We moeten ervoor zorgen dat iedereen hier profijt uit kan halen. Net daarom blijven we ervoor pleiten hierover na te denken en op zijn minst te onderzoeken wat de gunstige gevolgen kunnen zijn.

Minister, volgens mij zou dit een gunstig effect kunnen hebben. Volgens u is dat niet het geval. Is er een manier waarop we in kaart kunnen brengen wat de gevolgen zouden kunnen zijn vooraleer we de discussie voortzetten? Volgens u zou dit geen effect hebben. Ik wil er geen welles-nietesspelletje van maken. Kunnen we dat al dat niet op een bepaalde manier in kaart brengen?

De voorzitter: De heer Wouters heeft het woord.

Peter Wouters (N-VA): Mijnheer Annouri, ook wij zullen een beetje van mening verschillen. We zijn er niet van overtuigd dat een Vlaamse sportcheque zou werken.

We kunnen de vergelijking maken met de discussie die in deze commissie over cultuurparticipatie is gevoerd. Tijdens het debat met minister Gatz heeft hij verklaard dat de cheque vooral zijn weg vindt naar de mensen die al naar de cinema of het theater gaan. Die mensen kennen de weg al en maken hier gretig gebruik van. De beoogde doelgroep wordt eigenlijk niet bereikt.

Ik verwijs in dit verband naar de vraag om uitleg van de heer Moyaers over de geringe beleidsaandacht voor Multimove en Sportkompas van 6 oktober 2016. Ik heb dat toen ook al eens aangehaald. Het is een goede zaak dat dit wordt voortgezet en dat het laagdrempelig blijft. Ik heb toen echter ook al verklaard dat de rol van de lokale overheden op dit vlak zeer belangrijk is.

In Antwerpen vallen de sportcheques zelfs onder de districtsbevoegdheden. Hierdoor kunnen we zeer kort op de bal spelen. We zien de noden en we zien welke groepen we niet bereiken. Jongeren zijn de meest kwetsbare groep, zeker als de ouders niet willen sponsoren. Een jongerensportcheque helpt dan om het bedrag naar beneden te halen. Op die manier krijgen we die jongeren in het circuit van de clubs en dergelijke.

Mijnheer Annouri, we kennen allebei alle laagdrempelige clubs die rond het Rivierenhof bestaan. Zij leveren goed werk met die cheques.

De senioren vormen ook een moeilijke groep om aan het sporten te krijgen. Ook voor hen werken wij al met die cheques. Die vinden ook de weg naar de Start to Run's. Het is natuurlijk altijd de zaak hoe je een zo breed mogelijk publiek bereikt. Misschien is dat uw oproep, om dat via Vlaanderen te promoten. Maar dan spreken we meer over de promotie, over hoe we mensen aan het sporten krijgen, dan over de middelen van de sportcheque. We kunnen veel beter oordelen over de lokale noden.

De voorzitter: De heer Moyaers heeft het woord.

Bert Moyaers (sp.a): Het zal niet verbazen dat ik iets nauwer het gedachtegoed van de heer Annouri volg.

Mijnheer Wouters, u zegt dat de lokale overheden een heel belangrijke rol spelen. Ik ben daar ook van overtuigd, zeker in de zeer landelijke gebieden. Daar is het aanbod sowieso veel minder. Thuis in mijn dorp is spelen bij de voetbalploeg onder de kerktoren zowat het enige wat je kunt doen. In dergelijke gevallen zou een sportcheque interessant kunnen zijn.

Ik geloof heel sterk in de uitrol van de UiTPAS. Die kan hierin een belangrijke rol spelen. Hoever staat het daarmee? Is daar al zicht op?

Minister, ik heb horen zeggen dat u het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid (ISB) extra subsidies geeft om buurtsport te kunnen promoten. Dat is positief. Hoever staan we daar met de gemeenten die in dat project zijn gestapt? Toen ik het de laatste keer vroeg, had ongeveer één gemeente op vijf een buurtsportproject. Dat is natuurlijk een goed project, dat verder zou moeten kunnen worden uitgerold.

We hadden het ook over armoede. Minister Homans kent daar toch ook een en ander van. In september 2016 communiceerde zij dat zij projecten tot 860.000 euro zou geven voor tussenkomsten voor kinderen in armoede. Die tussenkomsten zouden er kunnen zijn voor sportoutfits. Kunnen u en minister Homans hier niet structureel samenwerken aan projecten? Zou dat geen grotere impact hebben?

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

Joris Poschet (CD&V): Minister, ik heb over de OCMW's een vraag die aansluit bij de vorige spreker. Hebt u plannen voor de samenwerking met OCMW's, bijvoorbeeld in het kader van het Fonds Vrijetijdsparticipatie? U weet dat OCMW's soms een beperkt budgetje hebben om hun klanten te ondersteunen om eens naar een theatervoorstelling te gaan of om het lidgeld voor een voetbalclub te betalen. Werkt u daar structureel samen?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Annouri, misschien verschillen we van mening. Uw voorstel en het voorstel van de onderzoeker hielden in: een sportcheque voor iedereen. Er zijn 6 miljoen Vlamingen. U had het over een budget van 500 euro. Neem nu dat Vlaanderen de helft financiert en we geven 6 miljoen Vlamingen elk 200 euro. Dat is 1,2 miljard euro. *(Opmerkingen van Joris Poschet)*

Ik ben altijd blij als er iemand voorrekenet. Maar laat ons ernstig zijn, beste collega's. Het budget voor Sport is een klein budget. Mijnheer Annouri en mevrouw Van Eetvelde, vanmorgen was ik in de commissie Werk en Economie. Als ik daar mijn budget voorstel, dan gaat dat over bedragen die tien tot honderd keren hoger liggen. We hebben dus een klein budget. Binnen dat budget zie ik

een sportcheque voor allen niet zitten. Compleet niet. Dat betekent dus, opnieuw: focussen. Vraagt u dan aan mij waar er moet worden gefocust, dan zeg ik dat we lage inkomens moeten sensibiliseren en dat we de OCMW's en de gemeenten moeten laten spelen. Dat gebeurt met het Participatiedecreet. De OCMW's zijn daarbij betrokken en kunnen er een deel van de middelen mee creëren. Laat ons dan ook inspelen op armoede. Dat is mijn voorstel. We moeten armoede aanpakken. Dat zijn de projecten waarvoor ik extra budgetten vrijmaak binnen het beperkte budget van Sport.

U stelt voor om het niet voor iedereen te doen, enkel voor diegenen die onder een bepaald inkomen zitten. Dat zijn netto lonen. Wij gaan het conditioneren, terwijl er misschien heel andere noden zijn en er voor een deel herverdeling nodig is. Ik heb het daar wat moeilijk mee.

Mijnheer Moyaers, de stand van zaken over de UiTPAS moet u aan minister Gatz vragen. Ik heb daar geen overzicht van.

Voor buurtsport hebben wij een nulmeting gedaan en we zijn nu bezig met de eenmeting. Dit jaar gaan we die eenmeting doen en daarna kunnen we daar een stand van zaken van geven.

Uiteraard is het geen enkel probleem om samen te werken met minister Homans. We zullen dat bekijken. Het is op mijn voorstel dat ze dat voorbeeld heeft aangehaald. Die zaken proberen we samen te realiseren.

Mijnheer Moyaers, misschien zou ik wel willen meedoen met u, maar ik heb het budget niet. Dan zet ik in op armoede en sensibilisering als middel om iedereen aan het sporten te krijgen.

De voorzitter: De heer Annouri heeft het woord.

Imade Annouri (Groen): Minister, het financiële argument is wel een valabel argument. Als u zegt dat er een groot budget is, dan hebt u volledig gelijk. Het spreekt voor zich dat het niet gaat over 6 miljoen Vlamingen. De drie maanden oude baby van mijn burens komt natuurlijk niet in aanmerking voor een sportcheque. We moeten dus niet die simplistische optelsom maken. Maar goed, ik volg u dat het een heel moeilijke financiële oefening is.

Dat neemt niet weg dat we niet moeten kijken naar die 500 euro die de Vlaming zelf investeert, maar laten we het dan anders bekijken. Die 33 tot 41 euro die Vlaanderen subsidieert aan de sportclubs, komt vooral bij de hogere inkomens terecht. Dat is een van de conclusies van dat onderzoek. Dat is natuurlijk net de aanklacht die we doen. Het budget dat we hebben en dat we voor alle Vlamingen vrijmaken, komt terecht bij de hogere inkomens en minder bij de lagere inkomens. Dan moeten we op zijn minst de oefening doen hoe we er kunnen voor zorgen dat dat bij iedereen terechtkomt. Die handschoenen moeten we opnemen. Over hoe dat precies moet gebeuren, zal de Groenfractie zeker nog voorstellen doen. Die conclusie is voor mij de belangrijkste uit het onderzoek, en daar moeten we aandacht voor blijven hebben.

Bart Caron (Groen): De UiTPAS en de kortingssystemen die op de UiTPAS zijn geïmplementeerd, zijn een interessante inspiratiebron om gericht beleid te voeren voor de juiste doelgroep tegen een voor de samenleving betaalbare som geld. We moeten dan bekijken hoe snel en hoe efficiënt we dat kunnen uitrollen voor Sport.

Ik geef dit mee omdat we er zelf jarenlang over hebben nagedacht hoe we dat efficiënt kunnen maken, zonder stigmatisering, zonder dat je een stempel op je voorhoofd krijgt: ik ben een arme luis of ik ben een sukkelaar. Dat stigma moeten we vermijden.

Die doelstelling delen we. De vraag is alleen wat de meest efficiënte en duurzame manier is om dat te bereiken.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.